

Sygn. akt IV Ka 792/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 grudnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Krakowie, Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Ireneusz Bieniek (spr.)

Sędziowie: SO Urszula Gubernat

SR del. Izabella Pękala

Protokolant: st. prot. Ewa Krzyk

przy udziale Marii Zębali Prokuratora Prokuratury Rejonowej del. do Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 3 grudnia 2013 roku, sprawy

D. K.

oskarżonego o przestępstwo z art 158§ kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Myślenicach z dnia 18 kwietnia 2013r. sygn. akt II K 729/12

wyrok w zaskarżonej części, to jest w odniesieniu do oskarżonego D. K., utrzymuje w mocy i zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 190 (sto dziewięćdziesiąt) złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

SSO Urszula Gubernat SSO Ireneusz Bieniek SSR Izabella Pękala

Sygn. akt IV Ka 792/13

UZASADNIENIE

G. P. został oskarżony o to, że:

w dniu 8 lipca 2012 roku w P. województwa (...) wziął udział w bójce używając niebezpiecznego narzędzia w postaci noża przez co naraził D. K., który doznał obrażeń ciała w postaci ran kłutych w okolicy biodra prawego, uda prawego i lewego w sumie sześć ran kłutych o głębokości od 8 do 12 cm i innych uczestników zdarzenia w osobach W. K., K. P. i B. P., czym naraził ich na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 kk lub art. 157 § 1 kk,

tj. o przestępstwo z art. 159 kk,

W. K., K. P., B. P., D. K. zostali oskarżeni o to, że

w dniu 8 lipca 2012 roku w P. województwa (...) wzięli udział w bójce poprzez zadawanie uczestnikom zdarzenia uderzeń rękoma po całym ciele i kopanie, czym narazili ich na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 kk lub 157 § 1 kk,

tj. o przestępstwo z art. 158 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Myślenicach wyrokiem z dnia 18 kwietnia 2013 roku sygn. akt II K 729/12 orzekł w tym przedmiocie następująco:

1. uznaje oskarżonego **G. P.** za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia a stanowiącego występki z art. 159 kk i za to na mocy tego przepisu wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;
2. uznaje oskarżonych **B. P., K. P., W. K. i D. K.** za winnych popełnienia czynu zarzucanego im aktem oskarżenia a stanowiącego występki z art. 158 § 1 kk i za to na mocy tego przepisu wymierza im kary po 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;
3. na mocy art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk oraz art. 73 § 1 kk warunkowo zawiesza oskarżonym **G. P., K. P. i D. K.** wykonanie orzeczonych kar pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata wobec każdego z nich, oddając ich w okresie próby pod dozór kuratora;
4. na mocy art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 2 kk oraz art. 73 § 2 kk warunkowo zawiesza oskarżonym **B. P. i W. K.** wykonanie orzeczonych kar pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata wobec każdego z nich, oddając ich w okresie próby pod dozór kuratora;
5. na zasadzie art. 627 kpk zasądza na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe: od oskarżonego **G. P.** w kwocie 105 zł tytułem wydatków i 180 zł tytułem opłaty wymierzonej na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy o opłatach w sprawach karnych, od oskarżonego **K. P.** w kwocie 461,18 zł tytułem wydatków i 120 zł tytułem opłaty wymierzonej na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych oraz od oskarżonych **B. P., W. K. i D. K.** w kwotach po 105 zł tytułem wydatków i po 120 zł tytułem opłat wymierzonych na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych.

Wyrok ten zaskarżył tylko obrońca oskarżonego D. K. zarzucając w apelacji:

obraz# przepisów post#powania, maj#cych istotny wp#yw na tre## wyroku, a to : art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 § 1 k.p.k., art. 4, 5 § 2 k.p.k. i art. 366 § 1 k.p.k. polegaj#c# na :

- błędnie logicznego rozumowania, przejawiającym się w dowolnej ocenie dowodów na których Sąd I instancji oparł rozstrzygnięcie, co w efekcie doprowadziło do błędnego ustalenia stanu faktycznego sprawy i skazania D. K. za udział w bójce w sytuacji gdy działał on w warunkach obrony koniecznej, odpierając bezpośredni i bezprawny atak na jego życie ze strony braci P.;

- naruszeniu zasady obiektywizmu poprzez wyjaśnienie wszelkich wątpliwości, na niekorzyść oskarżonego i pominięcie okoliczności przemawiających za wersją zdarzeń prezentowaną przez oskarżonego,

- nienależyte wyjaśnienie w pisemnym uzasadnieniu wyroku, dlaczego Sąd I instancji nie przyjął, iż sprawca działał w ramach obrony koniecznej lub ewentualnie na czym mogło polegać przekroczenie jej granic

poprzez :

- dowolną ocenę materiału dowodowego polegającą na przyjęciu, iż pomiędzy braćmi K. a P. doszło do bójki, w sytuacji gdy materiał dowodowy wskazuje, iż D. K. został napadnięty i pobity przez braci P., a sam działał w warunkach obrony koniecznej,

- dowolną ocenę materiału dowodowego polegającą na interpretowaniu wszelkich zaistniałych wątpliwości w sprawie na niekorzyść oskarżonego oraz oparcie się na nieprecyzyjnych zeznaniach świadków: A. M., D. S. i K. M. (1) w zakresie opisywania zdarzenia, jako bójki mimo, iż żaden z nich zdarzenia faktycznie nie widział, a wiedzę na jego temat czerpali z własnych domysłów i z tego co usłyszeli na wsi i pod sklepem,

- pominięcie i nieodniesienie się w uzasadnieniu wyroku do istotnego fragmentu zeznań świadka funkcjonariusza Policji K. M. (2) złożonych na rozprawie w dniu 16 kwietnia 201 roku, w których potwierdził, iż to on był od początku sprawy jej referentem, był na miejscu i dokonywał ustaleń przebiegu zdarzenia, co skutkowało wydaniem przez niego postanowienia „o wszczęciu dochodzenia w sprawie pobicia D. K. (a nie bójki przyp. obrońcy) z użyciem niebezpiecznego narzędzia zaistniałego w dniu 8 lipca 2012 roku w P.”,

- pominięciu w uzasadnieniu wyroku fragmentu wyjaśnień oskarżonego B. P., wskazujących na to, iż oskarżony ten pobiegł do domu po braci by zemścić się na D. K. i następnie wraz z nimi napadł na mego przy kładce, gdy D. K. wracał do domu cyt.

„Pobiegłem do domu i byłem tam 10-15 minut, a potem wyszliśmy z braćmi... Poszliśmy bo wiedzieliśmy, że D. K. i W. K. idą do domu... Mój brat na co dzień mc chodzi z nożem, miał go pierwszy raz w życiu” (protokół rozprawy z dnia 10 stycznia 2013 roku),

- nieuzasadnione zatem i dowolne przyjęcie, że materiał dowodowy pozwala na jednoznaczne uznanie, że oskarżony brał udział w bójce, a przedstawiona przez niego wersja wydarzeń, iż został napadnięty i złożone wyjaśnienia zmierzają do uniknięcia odpowiedzialności (str. 3 uzasadnienia).

W oparciu o powyższe zarzuty apelujący wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego D. K. od zarzucanego mu czynu,

ewentualnie o :

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Odwoławczy zważył co następuje:

Apelacja nie jest zasadna, a podniesione w niej zarzuty są nietrafne.

Wbrew zarzutom podniesionym w skardze apelacyjnej Sąd

Rejonowy dokonał prawidłowej oceny dowodów zgodnej z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego, a więc zgodnej z dyrektywami art. 7 kpk, która w konsekwencji pozostaje pod ochroną tego przepisu.

Ocenę tą Sąd Rejonowy w wyczerpujący sposób przedstawił w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazując jakim dowodom dał wiarę, a jakim waloru wiarygodności odmówił i dlaczego.

Chybiony jest zatem zarzut obrazy przepisu art. 5 § 2 kpk.

Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku w żaden sposób nie wynika, aby Sąd Rejonowy miał jakiegokolwiek wątpliwości w zakresie poszczególnych elementów ustalonego stanu faktycznego.

Wątpliwości takich nie miał także i Sąd Odwoławczy, a brak jest także podstaw do powzięcia takich wątpliwości, które należałoby rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego zgodnie z dyspozycją art. 5 § 2 kpk.

Zarzut obrazy przepisu art. 366 § 1 kpk w ogóle nie przystaje do treści apelacji, bowiem skarżący nie wskazuje jakich to czynności na rozprawie zaniechał Przewodniczący, które to czynności mogłyby prowadzić do wszechstronnego wyjaśnienia sprawy.

Apelujący odwołuje się jedynie do fragmentu wyjaśnień oskarżonego B. P. z którego rzeczywiście zdaje się wynikać, iż wyszedł z braćmi G. P. i K. P. z domu, aby zemścić się na braciach K.. Nie oznacza to przecież jednak, iż D. K. nie jako pierwszy zaatakował oskarżonego K. P..

Apelujący zapomina, iż początek zdarzenia miał miejsce wcześniej przed sklepem, kiedy to właśnie oskarżony D. K. zaatakował oskarżonego B. P., który przed nim uciekał, a za nimi pobił jeszcze oskarżony W. K..

Oskarżonemu B. P. udało się uciec do domu, po

czym ponownie wyszedł z niego z dwojgiem także oskarżonych w tej sprawie, braci.

Skoro zatem całe zdarzenie zostało zainicjowane przez oskarżonego D. K., który zaatakował i gonił oskarżonego B. P. to zasady doświadczenia życiowego i prawidłowego rozumowania wskazują, iż widząc ponownie braci K. P., także pierwszy zaatakował K. P..

Gdyby nawet jednak to bracia P. (jak chce apelujący) w tej drugiej fazie zdarzenia byli napastnikami, to i tak brak jest podstaw do przyjęcia iż oskarżony D. K. działał w obronie koniecznej. Bójka rozpoczęła się bowiem wcześniej w momencie, gdy D. K. pod sklepem zaatakował B. P., a następnie go gonił.

Przestępstwo bójki nie jest uwarunkowane, ani jednością działania, ani jednością miejsca, ani też udziałem wszystkich uczestników w całym jej przebiegu. Bójka pozostaje jednolitym czynem mimo, że zawiera przerwy i przenosi się z miejsca na miejsce, a także mimo tego, że kolejno biorą w niej udział różne osoby (por. wyrok SA w Lublinie z dn. 7.08.2003r. sygn. II AKa 143/2003).

Aprobując takie stanowisko Sąd Odwoławczy przyjmuje, iż druga faza zdarzenia, która miała miejsce po około 10-15 minut po tym jak oskarżony D. K. zaatakował oskarżonego B. P. była częścią tego samego zdarzenia, a więc bójki zainicjowanej przez oskarżonego D. K., niezależnie od tego, która ze stron pierwsza zaatakowała w fazie drugiej. Obie strony wykazywały wzajemnie wolę walki, żadna więc z nich, w tym oskarżony D. K., nie może powoływać się na działanie w obronie koniecznej.

Całkowicie chybiony jest zarzut dotyczący zeznań policjanta świadka K. M. (2).

Gdyby uznać ten zarzut za zasadny w opisie i kwalifikacji prawnej czynu zawartej w akcie oskarżenia, a następnie w wyroku decydowałby policjant dokonujący w oparciu o pozaprocesowe rozpytania i oględziny wstępnej kwalifikacji prawnej zdarzenia, w postanowieniu o wszczęciu dochodzenia.

W związku powyższym uznając apelację za niezasadną, a nadto mając na uwadze, iż Sąd Rejonowy nie dopuścił się żadnych uchybień, które należałoby uwzględnić niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439,440 i 455 kpk) Sąd Odwoławczy wyrok w zaskarżonej części utrzymał w mocy (art. 437 § 1 kpk) i w związku z tym kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze obciążył oskarżonego D. K. (art. 636 § 1 kpk).

SSO Urszula Gubernat SSO Ireneusz Bieniek SSR Izabella Pękała

MK